

Var det ute på svenska slaggrutterförbundets årliga konvent i Nora?

Är det inte den för medlemmar bara eller så?

Ja, kanske det. Du är inte medlemmar så.

Nej.

Vad har vi på slaggrutter?

Ja, vad fan är det?

Det är någon form av instrument som man håller i handen och sen så under medvetet så börjar den peka och på bort tappade grejer och sånt över.

Jag sa det på nyheterna igår. Alltså att det är så pass många människor som går omkring ute i naturen med slaggrutter.

För mig är det någon släck kalankagrej. Jag visste inte att det fanns fortfarande. Vi kan väl titta.

En slaggruta är ett sätt att öka synligheten, känsligheten av vad vi uppfattar med våra sinnen.

Alla har de här sinnerna, men vi använder dem ju inte till vardags för de är så finstämda.

Men om vi använder typ någon sådan här medel så kommer den visa vad jag känner.

Vi mäter auror, energifelten runt folk.

Men är de aurorna arbetade om i samma dimension som kristallauror?

Jag vet inte vad en kristallauror är.

Vad är kristallenergier?

Jag vet inte vad det är.

Vi mäter auror, energifelten runt folk.

Vi letar efter saker. Väldigt mycket saker.

Vi har metoder att hitta försundna saker på det här.

Vi kan ställa frågor. Ja och nej. Och få besked med våra pekare.

Kritiker menar att det inte finns något vetenskapligt stöd för slaggrutter att de fungerar.

Vad tänker du kring det?

Det är ju så att de inte har hittat instrument som fungerar.

Så länge man inte kan bevisa det så finns det inte enligt vad de säger.

Och så är det ju inte.

Det finns ju mängder med saker man hittills inte har bevisat.

Men vi har mass bevis på att det fungerar.

Först menar hon ju att bara för att någonting inte går att bevisa kan ju mycket väl finnas.

Varför säger hon det om hon själva kan ha bevis?

Hon menar väl då att bevisen är att den där klykan rör sig.

Men det har ju också forskare påvisat att om en slaggruteägare vill hitta någonting

det kan ju vara undermedvetet att slaggruteägaren känner av att någonting ligger i gräset.

Så rör ju den på klykan utan att veta om det själv.

Det är ungefär som sådana där spök.

Du vet när man ska hålla någonting som rör sig över en spökberäda.

Vad andar ni flaskan efter det väl?

Just det. Då kan det ju mycket väl vara så att den som rör den inte vet själv om att hän rör den.

Ja, men i de flesta fall så vet väl de också om att det är alltid någon jävel som styr den där ävla flaskan.

Barn håller ju på eller ungdomar håller ju på med sådana här olika serier eller fantasier och sånt här.

Det här är fantasier på riktigt.
Men jag hör innan vi pratar. Det blir som att sparka på någon som ligger.
Men det är väl ändå det här som kommer att göra att mänskligheten inte finns kvar om ett tusen år.
Detta att folk inte nöjer sig.
Att det finns en inneboende kraft i den mänskarnaturen som vill gå emot konsensus.
Alltså om vetenskapen säger det finns inga auror.
Då kommer det vara ett gäng tossingar som går omkring med slagrutor i skogen.
Det kommer finnas en Putin eller en Trump. Det kommer alltid finnas folk som går emot gruppen.
Det kommer sluta i massstöd.
Jag drar en rätlinje mellan slagrutan och apokalipsan.
Men det går ju inte att argumentera.
Jag såg det här benen minst när Peter Stordalen var med.
Inte Peter.
Det som händer i alla fall är att den här artisten som heter Elephant.
Hon tror mycket på energi och på skärntäcken.
Hon är andlig.
Då säger hon det.
Är du fisk?
Nej, jag är skytto.
Då säger Peter att jag tror inte en sekund på det där.
Jag tror inte på Stjärnan.
Det är väldigt typiskt skytt att inte göra det.
Det är typiskt skytt att inte tro på skärntäcken.
Det blir ett bevis för vad man än säger.
Då blir man en del av astrologin.
Jag har ju ändå det här inne i mitt hus.
Jag hade ju spåtanter här i förr i går.
Jag fick inte gå in i matsalden.
De hade dragit ner rullgalinerna.
Jag stängde dörrarna.
Jag har fått handen där med korten.
Han och manda var fyllda av andakt och förväntan.
När de stängde in sig.
Det var något kortorienterat.
Hon vände på kort och stockade ut systemnas framtid.
De kom ut och var helt begeisterade.
De hade fått så mycket besked.
Några börstips.
De har fått besked som de nu vägleds av i de beslutomfattar.
Både på privatplan och i deras företagande.
Vad för typ av?
Det är alltid lite diffus för oss.
Ni kommer att få ett förslag från en man.
Det är förslaget ni ska säga nej till.

Om en månad eller två ringer någon jävel.
Och har någon idé som kanske är jättebra.
Då gör de stora ögon att handla med andra.
Det är han.
Det är mannen som hon varnade oss för.
Jag har varit med om det här massor av gånger.
Jag skog inte. Jag överdriv ingenting.
Och då i någon slags triumf kan de säga nej.
För det fanns ju korten.
Just det. Han trodde han kunde lure oss.
Men det kunde han inte.
Och du vint mer i rummet?
Nej.
Men nu har han sagt att barnen ska gå.
Och då blir vi bråk om det.
För jag tänker att man inte ska låta barnen träffa spåtant.
Att det är fel.
Jag tror inte att det är så bra att en spåtant berättar för barnen.
Om deras framtid och vad de ska göra.
Men det är ju fascinerande.
När man tittar på en världskarta.
Fan, hur hamnade folk?
Vi brädde i Afrika hårt släckte.
Vad gör folk långt upp i Siberien?
Eller liksom ända ner vid Antarktis?
Och på Grönland?
Det förstår man ju att i varje grupp.
Så har det brutit sig loss folk.
Som inte vill gå i ledet.
Det är som att naturen strör ut de här snurrbolarna.
Över populationen.
För att det ska bli lagom dynamiskt.
Kallar du Amanda för en snurrbol?
Nej men det var väl bra för Arten kanske?
Det blev stuns i gruppen.
Av att det fanns olika tänkande.
Tyvärr så med dagens teknik så lär det ju leda till undergång snart.
Men kan det vara nånting till hennes följse dag?
Nästa följse dag?
Alltså en slagrutta.
Alltså då får du lite lugn ro hemma med det.
Att hon är ute på Djurgården med slagrutten istället för att ha en spåtant till hemma.
Slagrutta.org.
Tidningen slagruttan.

Det är deras medlemmens tidning.

Man kan köpa annonskort.

Man kan köpa annonsplats i tidningens slagruttan.

Det kostar 350 kronor för en halv sida.

Skulle man kunna gå ut med information till dem?

Om man skulle stoppa in sig 1 500 kronor.

Det får man ju 5 halv sidor.

Du menar att man publicerar data från någon av alla de här undersökningar som har motvissats slagrutans effektivitet?

Ja.

Det skulle ju vara helt fel väg att gå.

Det är ett aktivt val i dem att gå emot konsensus.

Det som folk säger är sant.

Så att de borde göra tvärtom i såna fall.

Nu är det klarlagt.

Slagruttan fungerar.

De måste ju röra sig vidare.

Men det här har ju de...

Det vet ju de redan.

Nej.

De känner av.

Det är därför de älskar att vara i slagrutans universum.

Att det finns indice och det finns antydningar.

Det är där de vill röra sig.

Om man säger att nu är det bevisat.

Fast slaget.

Vad gör de då då?

Då börjar de väl jobba med blodiglar på ryggen eller något.

Då börjar de jobba med blodiglar på ryggen.

De röjer sig bara vidare.

De har ju ett bottelesbehov av att röra sig bort från bevis.

Okej.

Kicken ligger ju i att det inte finns bevis.

Men inte här nu.

Varför ska man då i så fall publicera fem halvsiden

när det är bevisat slagrutan fungerar?

Och det man åstadkommer då är att man gör de här galningarna.

Halvgalningarna till helgalningarna.

Men det var därför jag sa att det är kört.

Det är ett problem jag.

Men kan man vara listigare?

Du som lever nära det.

Har du någon gång sagt något argument som du har sett har tagit fäste?

Nej men problemet med Amanda är ju att vad man än säger så är det som att hon svarar bara med ett överseende leende. Det är som att hon tänker att han kommer aldrig förstå det här. Men har ni någon gång pratat om slagrutor specifikt? Är hon hemma? Kan du inte fråga henne eller ringa henne? Men vi vet ju inte om hon tror på slagrutor. Ja du menar att man har urskildning även in i psykosen. Ja men gör det. Ring henne, fråga. Vi har lite frågor om slagrutor. Vi har lite frågor. Okej. Vi kollar då. Hej. Hej. Vi sitter och poddar. Sigger här också. Hej. Hej älskling. Hej. Jo, vi pratar om slagrutor. Vet du vad det är? Det här är i famatorer. De riktiga kan göra det där utan hela verktyg. Men kan inte klickan vara en hjälp då om man inte är så duktig? Jag tror inte att det går ändå. Vi måste ha gåvan när det svarar och inte gåvan. Okej så vissa av de här människorna som går om kring med slagrutor. Deras slagrutor ger korrekt utslag för att de har gåvan i kroppen. De kanske tycker om det är samma sak som att de har typ tarotkort och sådana här. Att de tycker att det är en hjälpmedel. Det är ena med handklare. Men det sitter i deras huvud. Det sitter i känslan. Det är inte att verktygen gör jobbet. Fan vad spännande. Då har jag en plan Alex.

Det räcker ju så.
Amanda, tack som fan.
Du har det vi behöver.
Kommer du att håna eller ödra om?
Nej, tvärtom.
Jag tror vi har en nyckel här.
Bra, bra.
Bra, kram.
Du fattar också vad vi ska göra.
Jag fattar ingenting.
Men nån ser till rummet.
Hon har just berättat för oss att
att gåvan kommer från människan.
Det betyder att vi kan slå splitt i gruppen.
Ja.
Nya rön visar att hälften av er är chalataner.
Se nästa gång galen pannorna går omkring
där ute på Djurgården.
Eller uppe i Nora eller i Gärna.
Så kommer de snegla mot varandra
och tänka, har den där personen
verkligen samma gåva som jag?
Och så rasar hela bygget.
Vi är sponsor av McDonalds.
Det är donken som jag brukar säga.
Eller donk kan jag ibland säga.
När vi är på vägarna, du och jag.
Ja, jag säger McDonalds.
Jag säger donk.
Och sen så svingar vi av och gör våra beställningar.
En sak som jag har slagit sig av
är att du vill prata om franchise-tagarna.
Och du ska få göra det.
Men jag vill bara först säga att
det har tagit tid för mig faktiskt
att vänja mig vid den nya moderna McDonalds.
För mig har jag haft McDonalds
att det alltid varit samma sak.
Man går dit, man ställer sig i kön.
Och så bestämmer man sig sin min y.
Och man betalar, väntar där.
För vad en bricka har gått till sitt bord.
Det fanns en motstånd i början.
Jag antar att det är samma sak i USA.

Vad är det du vill komma till egentligen?
Den här moderniserade upplevelsen.
Att hamburen alltid lagas på beställning.
Och att man blir serverad vid bordet.
Och du vet, det här Mccaffee
som har riktigt bra kaffe.
Jag har McDonalds länge varit
en vanlig kopp svart kaffe.
Men nu kan man då få, vad fanns de helst?
Ja, de har Mcdelivery också.
Det är väl också en del av den nya McDonalds.
Men med det sagt, vad var det du ville säga
om franchise-tagarna?
Ni tänkte säga att det är kul att de växer.
De ska öppna de 29 restauranger
de kommande tre åren i Sverige.
Och det är så smart upplagt, eller hur?
Det här med franchise-tagandet.
Att för att det ska funka bra
så behöver det vara en lokal entreprenör
som driver det McDonalds
på den lokala orten.
Och nu kan då vem som helst bli franchise-tagare
om man är en driftig person i området.
De söker gärna kvinnor ska tillägga.
Just det.
Så om du är på en brinnande entreprenörsskäl
och älskar donken, som du och jag tycker.
Så gå in på McDonalds.se
för att läsa mer om hur du kan bli franchise-tagare.
Tack McDonalds!
Vi sponsrar Tradera.
Ja, Tradera.
Just det. Det är ju Bömanens berättar vad det är.
Va?
Sverige största cirkulära marknadsplats.
Det är som en cirkel, det går runt, runt, runt.
Folk köper och säljer 11 miljoner sålda annonser
förra året.
Just det.
Och det innebär då att någonting byter ägare på Tradera
var tredje sekund, dygnet runt år efter år.
Det är väl så.
När någonting blir sådär stort, då blir det bara ännu större.

Och nu är det enormt.

Den här marknadsplatsen, den är ju faktiskt helt gigg.

Alltså, den är ju helt otroligt på ett sätt.

Alltså, för att den är så mycket.

Alltså, så tänkte jag att du går in på den här fint och fult som ligger uppe i Bunga på några gånger.

Ja, det är ju massor med olika grejer, antika saker och konst och böcker och så där.

Men det är inte så att du vänder dig om och så har du en avdelning som är elgigant eller mediamarkt.

Ja, så vänder du om och så har du en Gucci-avdelning. Eller hur?

Allt finns på Tradera.

Tillreducerat pris, uppenbarligen.

Detta, att vad du vill ha, så finns det där.

Och du kan också vara trygg i förvisningen att var du en köper, så sliter du inte på planeten.

Allting är redan köpt en gång.

Ja, inte bara det.

Om du nu, Alex Schollmann, vänder dig om i ditt rum och tittar omkring, så finns det potentiella köpare för var och en av varenda penal i hela rummet därute.

Nu är jag ju på ett hotellrum, så det vore ju speciellt om jag skulle börja...

Det vore fel.

Oetiskt.

Brottsligt.

Men jag förstår vad du menar generellt.

Med det sagt. Tack, Tradera!

Tack!

Vi är sponsor av Emma Madras, och de har tagit fasta på det faktiskt nästan surrealistiska i att köpa en säng.

Detta, att man traditionellt går i sängtankar.

Man kanske tar sig då till en sängbutik.

Och sen så hittar man en säng, eller en säljare, och den här är fin, och så sätter man sig i den där sängen.

Ja, man vågar väl knappt lägga sig ner.

Man sätter sig lite på kanten, halv ligger lite, och så tvingas man säga då, ja, den här tar jag.

Ja, om man får sin säng hem levererad, och efter ett par nätter så önskar man

att man kunde på något sätt ha fått testa den lite längre än att börja sitta på den i en halv minut.

Just det.

Det är det som Emma Madras har förstått då.

Ja, men de har ju förstått mer än så.

Och de har ju också förstått hur man gör så att sängen reglerar kroppstemperaturen medan man sover.

Ja, exakt. De är experter på sömn.

De har ju då egna forskningsteam, alltså hälso- och sömnexperter som då har utvecklat de här produkterna, som då förändrar hela sätt som man sover på.

Men det som jag vill komma till, det kan ju vara så att man ändå inte är nöjd.

Man kanske har en speciell rygg, eller vad fan som helst.

Då erbjuder Emma, dig som köper 100 natters prov sömn.

Du får alltså sova i sängen i 100 nätter.

Och på dag 99.

Eller dag 69.

Ja, då har du fri retur och full återbetalning.

De är också bra på det här med rea.

De har nu sommar rea på upp till 60 %.

Och om man använder vår kod, så får man 5 % extra ut över det.

Just det.

Och den här koden är då Alex och Sigge i ett ord.

Alex och Sigge i ett ord.

Just det, gå in på emma.se och läs mer.

Tack, Emma Madras!

Hej hej!

Jag har som man säger svartbält i att somna fort på kvällen.

Det går undan alltså.

Det är inte så att jag vill skrika eller så, men det är 25 sekunder kanske.

Kan det vara något manligt?

Nåt stört?

Att vi kan stänga av?

Är du också så?

Ja.

Ja, det är i alla fall en gåva.

Amanda kan ju ligga och vrida sig i timmar.

Jo menar du kanske är en framsida av någonting där baksidan är inte så kul?

Ja precis.

Det är den som jag ville komma in på.

Min baksida är att jag vaknar för tidigt.

De senaste tre veckorna så har jag inte en enda dag.
Sovit förbi soluppgången.
Och jag ligger där i sängen och tittar ut över den här blånande grymningen
som snart blir mjölkigt, vit.
Du vet.
Även nu har jag liksom gett upp hoppet om att kunna somna om.
Jag vet att det inte går så jag stiger upp.
Och jag skulle ta med dig nu Sigge på mina månader.
Eftersom de ser alltid ut likadant.
De har gjort det nu i alla fall de senaste tre veckorna eller tre med fyra.
Och jag har ingen anledning att tro att det inte kommer att fortsätta.
Så det känns som att de här morgarna kommer att bli en del av mitt liv nu då.
Så, följ med mig till köket.
Vad är klockan då ungefär?
4.55?
Nej nej nej nej, den är 5 i 4.
Du vaknar 5 i 4?
Jag vaknar typ kvart i 4 varje morgon.
Och så ligger jag en stund och sen ska jag stiga upp.
Varje morgon.
Är det så du vill ha det för att du vill ha lite lugn och ro?
Nej nej nej.
Varför köper du inte bättre rullgardiner?
Nej men jag har ju rullgardiner, det är mörkt.
Det är inte det som är liksom...
Jag vaknar ju av en oro alltså.
Inte av att det är ljus.
Men följ med mig till köket.
Jag ska spela in de här ljuden som du kan lägga på över det här.
Ja det första jag gör i alla fall är att jag går till köket.
Och sen så ställer jag mig vid kaffebyggaren.
Och då gör jag alltid samma sak.
En liten manöver som...
Jag vet inte.
Det ger mig självförtroende på något sätt.
Jag börjar med att sätta på kaffebyggaren.
Då är den fyllt på den kvaren innan?
Nej nej nej.
Men jag sätter på den.
Så den börjar bli het.
Och sen måste allting gå ganska fort då.
Jag tar kaffekanan.
Som jag då fyller med vatten.
Och sen så håller jag ner då fyra koppar i vattenbehållaren.

Och då börjar vattnet hetas upp rätt fort då.
Och jag har ungefär 20 sekunder på mig.
Och jag klarar det alltså.
Jag tar loss filterbehållaren.
Jag tar fram ett filter som jag stoppar där.
Och sen så tar jag fram kaffeburken.
Och sen så skopar jag då fyra skoper.
Jag har ju brott om, men det är ingen panik.
Det måste gå fort.
Men det går inte att hapsa.
Och jag sätter då i den fjärde skopan.
Och i samma sekund som jag lägger tillbaka.
Filterhållaren på sin plats.
I samma sekund så börjar vattnet rinna.
Det är disservicefang förstår jag.
En sak förstår jag inte bara.
Du som jag har ju kokat kaffe i 25 år.
Varför använder du skopor?
Varför använder du?
Jag håller direkt från burken.
För att ögonmottet för det här laget är så pass bra.
Jag ser inte för att styla.
Nej men det är klart.
Jag har inte ens tänkt på det.
Men jag tänker att det är lite otympligt.
Jag har ju en konsistens som gör att den ibland rinner inte ut.
Den kan komma i chok och stora mängder i kaffe.
Även det har man med åren förfinat.
Den här lilla ryckerörelsen.
Som gör att det är rätt mängd som ramlar ut ur burken.
Men jag tycker det här är jättespännande.
För just de här vardagliga grejerna som ingen annan vet att man gör.
Jag tror ingen i världen till exempel vet om att jag håller direkt från kaffeburken.
För den i den här stunden.
Nej jag tycker det var spännande.
Och nu vet du hur jag gör att jag sätter på den.
Det blir ju en chicken race.
För det jag riskerar är att vattnet börjar spruta ner där.
Rakt ner i kanan utan att gå inom filtret.
Och jag måste ju vara snabb.
Du fattar utmaningen som jag alltid har.
Det är som ett litet dataspel du har.
Ja exakt.
Det är en liten leka.

En liten utmaning som jag får det mesta vinner och som jag då börjar dagen med.
För jag får en schuss.
Det känns som att jag är on edge.
Allting flyter. Allt funkar.
Jag är som en melodi.
Jag är tight.
Jag är ett pro.
Du sesar.
Ja precis.
Jag är sesar.
Och sen efter det så går jag till badrummet och borstade tänderna.
Jag gillar att rika kaffe med ny borstade tänder.
Och sen så går jag till kissar.
Och när jag kommer tillbaka till köket så är kaffet klart.
Och jag har ju mjölk i mitt kaffe. Vad är risken med mjölk i kaffet?
Jo.
Det är ju att kaffet blir så nerkylt av den kylskåpskalla mjölken.
Alltså att mjölken kller ner kaffet.
Så det är liksom redan från start är för kallt.
Jag gillar ju hett kaffe.
Även den skiljer vi oss.
Jag vet. Jag har sett det.
Du dricker gärna liksom rumstempererat kaffe som har stått en kvar.
För att kunna svepa det.
Ja det är nästan som att du förrar det ibland.
Ja men jag, så fort som kaffet förlorar den här hettan så förlorar jag också intresset.
Och därför gör jag alltid samma sak.
Jag tar på kranen, tar på hett vatten.
Ja om vi ändå pratar om det, om du är nyfiken så kan jag också tycka om det är lite destruktiva.
I att dricka en kopp som står kvar från dagen innan.
Du menar att det är på något sätt...
Det är fel och därför tycker jag om det.
Ja men är det att det är decadent också?
Ja.
Det är inte lika farligt som att dricka en slatt vin på morgonen.
Nej men det är ändå lite farligt för den kan jag stått där i tre dagar.
Vilket man ibland får känna på smaken.
Det är en slags rysskrull.
Ja jag fattar.
Det som jag gör då är att jag värmer då...
Jag värmer min kaffekopp först med hett vatten som jag sedan hällde ut.
Och då är han het kopp.
Du fattar varför?
Kaffet behåller värmen.

Och sen så häller jag upp kaffet i koppen.
Och då ryker det fortfarande i koppen.
Och så i med lite mjölk.
Så att den blir liksom...
Protesfärgad.
Och sen så lägger jag mig i soffan vid fönstret här.
Och nu är vi i klockan ungefär 4 på morgonen.
Och då öppnar jag fönstret.
För att höra fågelsången som alltid kommer igång vid den här tiden.
Det är ju faktiskt spännande att soluppgången gör att fågden är bra att sjunga.
Det är som på en signal alltså.
Det är väldigt fint.
Hittills har man inte känt av någon av den här oron.
Som du har vittnat om tidigare.
Nej.
Nej precis.
Det låter muntert.
Ja.
Men det är i alla fall rituellt.
Och då kommer den då.
Den första solen som ju...
Kommer först...
Inte så att jag ser den.
För den ligger ju långt nedanför hustopparna.
Men jag ser solen som en gul punkt på toppen av...
Det där höghuset som ligger tvers över torget.
Där ser jag att cementen blir jyllende.
En gul liten flik i betongen.
Som sakta växer då neråt.
I takt med att solen stiger.
Hur mycket tid har du nu innan snorungarna vaknar?
Nej men det handlar inte om tre timmar.
Så det är ju en ocean av tid här.
Och det har också varit målfria dagar här.
Så varje dag i de här veckorna har varit soliga.
Så varje gång så sitter jag i den här soffan och ser solen gå upp.
Och då slås jag av hur stor skillnad det är på en soluppgång och en solnedgång.
I det att solnedgången är ju alltid gemensam på något sätt.
Och soluppgången är alltid ensam.
Förstår du vad menar du?
Solnedgångarna är för turisterna.
För de som är romantiskt lagda.
De blödiga. De sitter på en uteservering.
Eller på en klippa.

Eller vid en strand och håller hand med dem som de älskar.
Och så ser de solen gå ner.
De är lite dragna kanske.
Det känns som att solnedgången är för de sentimentala.
För drömmarna.
För de är sammanhang då.
Och soluppgången är alltid ensam.
Och nykter.
Och klar.
Och tyst.
Den är inte för alla då.
Vad tycker du om soluppgångarna?
Jag gillar dem inte.
Den är bara för oss som har tvingats dit.
När man väl är där då finns det någonting.
Den där ensamheten som man kan använda sig av.
Man kan få syn på sig själv.
Det kan vara väldigt belönande.
Jag har i alla fall legat här i den här soffan i tre veckor.
Och sett solen gå upp och fundera över.
Över mig själv.
Det är något som inte stämmer.
Man kan inte leva så här i längden.
Det handlar också om sömn.
Man måste ju sova.
Jag kan inte sova fem timmar varje natt.
Jag kan inte vakta med den här oron.
Jag måste göra någonting.
Jag måste förändra någonting.
Och i soluppgångarna den senaste veckan har jag gjort om mitt liv.
Eller försökt i alla fall.
En av de här månaderna i förra veckan bestämde mig för att gå i terapi igen.
Och det var en ganska stort beslut.
För jag har ju längre trott att jag var färdig med den här skiten.
Efter tio år av olika typer av terapi.
Jag var någonsin färdig.
Du sa ju det en gång för några år sen.
Det glömmer jag inte.
Du sa typ, nu är du så här.
Du är 42.
Du är den du är.
Det tror jag inte på.
Däremot kanske jag sa att jag ville ta en paus från terapi av olika anledningar.
Men skillnaden nu i alla fall är.

Om jag har fattat mig själv rätt är att
den här gången så handlar det inte om att förändra mig själv för någon annan skuld.
För det har alltid varit tidigare.
Alltså du vet, jag vill bli en bättre pappa.
Eller jag vill förstå min mamma.
Eller jag vill bli en bättre mak.
Jag gör det här för att andra ska stå ut med mig.
Eller kanske det är med att tycka om mig.
Och nu för första gången så gör jag det här för att jag ska stå ut med mig själv.
För att jag ska tycka om mig själv.
Det är ändå en stor förändring.
Jag tar mig då till det här terapirummet som ser ut som det alltid gör.
Du kan tänka dig.
Det är pappersservetter på bordet.
Om man vill gråta.
Det är en caraff med vatten.
Och en klocka som tickar bakom en rygg som trappeften ibland.
Kastar en blick på.
För att citera att vi inte går över tiden.
Och...
Vi pratar då länge jag och han under en timme.
Och han frågar då vad som stör mig mest.
Och då svarar jag bara...
Det som kommer snabbast är att jag kan inte skriva.
För jag får inte tid.
För att jag är hela tiden bestörd.
Ja, då frågar han vad jag är bestörd av.
Och då berättar jag att under de senaste veckorna så har jag varit störd av.
Alla de här artiklarna och debattinläggen.
Eserna.
I medierna.
Du vet att jag ljuger i den alla mina brev och så vidare.
Nu senast hade jag skrivit en text idén som var olämpligt.
Som den handlade om.
Ett företag vars konkurrent är en sponsor.
Just det.
Det skrivs och skrivs.
Och varje gång som du gör det så är det som att jag kan inte...
Jag kan inte koncentrera mig på mitt skrivande.
Ja, men vad svarar du då?
När de ringer från olika tidningar.
Jag svarar ingenting.
Då säger han nånting som jag tror kommer in på en stor förändring för mig.
Han säger ungefär så här.

Jag bara placerar.
Jag tror att du måste uppdatera din offentliga person.
Eller i alla fall din egen syn på den.
Han menar då att jag under 10 års tid eller 15 års tid
har placerat en massa familjemedlemmar framför mig i offentligheten.
Och låtit dem liksom utgöra den offentliga personen.
Han säger att du är sonen till den döende gamla pappan.
Du är barnet till den alkolliserade mamman.
Eller du är barn.
Barnet vars vred är gått i arv från morfaden.
Alltså han menar att du är någon hela tiden.
Men du utgår alltid från någon annan.
Och varje gång som du syns någonstans så måste du fråga dig själv
vem skulle vara den här gången.
Och det där verkar ha fungerat för dig.
Men det gör inte det längre.
Det är dags nu för dig att stiga fram.
Det är dags att stå upp.
För mig var det där uppmuntrande.
Man kan ju för sig hävda att du i podden har stått på egna ben.
Ja, då är det helt rätt. Verkligen.
Det är väl det enda platsen där jag känner att jag skiter i vicket.
Jag säger vad fan jag vill.
Ja, hur ska jag omvandla det här?
Då säger han att nästa gång som någon ringer
hur mycket den börjar mot så svarar jag telefonen.
Och stig fram och stå upp.
Ja, men jag går därifrån, nästan lycklig alltså.
Jag känner mig förändrad.
Så drar jag ju ett par timmar.
Och så ringer telefonen.
Och det är en tidning.
De har intervjuat min kusin, säger de.
Och de undrar om jag vill kommentera vad hon säger om mig.
Och min första är att lägga på lomersdags.
Men nu ska jag stiga fram och stå upp.
Och då frågar jag vad hon sagt.
Då får jag då veta vad den här kusinarna sagt om mig.
Har du läst det?
Nej, nej.
Nej.
Nej, men det är en kusin då som tycker att
bilden av Svenstolpe i Brända Alvina Breve är djupt orättvis.
Och missvisande och fel helt enkelt.

Han var inget monster.

Han var kanon.

Jag vet inte vad hon säger, kanon.

Men jag har varit för jävlig alltså.

Och sen bör hon prata om mig generellt.

Hon säger då...

Jag har nu citerat det här då.

Hon säger, jag vänder mig mycket mot den här stilen.

Att håna folk.

Slå under bältet och försöka göra sig rolig på andras bekostnad.

Tycker det är avskivärt.

Och...

Jag...

Som blir helt förstummad och vet inte vad jag ska säga.

Så jag bär att få återkomma.

Och så lägger jag på luren.

Ja, för det blir så jävla ovärdigt väl.

Att bråka med sin kusin offentligt.

Inte bara generande.

Du måste man säga.

Men jag måste ju stå upp för mig själv, eller hur?

Jag ska ju stiga fram.

Vad är det som stör då, när du ska skriva nästa grej?

Det är ju att du plötsligt finns till, är det inte så?

Alltså för att kunna skriva rent så vill man ju liksom...

Då vill man hamna i ett flow där man själv inte finns riktigt.

Ja.

Ja, du ser dig själv sitta där och skriva för du ser kusinens dömande ögon.

Ja.

Och andras.

Det är väl det som är det stora problemet.

Ja, precis.

Men du undrar...

Ska man verkligen gå in då i diskussion med kusin och andra?

Men när...

Therapen är att det kan rensa upp då.

Och då kan du gå vidare.

Ja, det är det jag har med där.

Mm.

Det jag svarar är då i alla fall.

Det hon säger är säkert helt sant för henne.

Det skulle aldrig falla mig in att invända mot någon annans upplevelse av sin barndom eller sina släktingar.

Vad det är att du stod upp?

Du satte dig upp på huk.

Lite.

Eller?

Nej men fortsätt, vad är allt?

Det är inte allt då. För samma kväll så inser jag att jag måste ju skriva till kusinen.

Så jag lägger mig i sängen på kvällen och jag börjar skriva det här med det till henne.

Ett långt mail.

Du ska sätta ner foten.

Eller du ska stå upp.

Ja.

Det är ändå intressant men...

Alltså jag som ändå...

Ägnat ett liv åt att skriva...

Att jag inte får ihop det.

Jag skriver och skriver men skriver mig bara bort från...

Du bekräftar då terapiäftens intuition.

Det här blir problem då.

När du ska stå upp.

Ja.

När jag suttit där i sängen i 45 minuter och skrivit så läser jag genom det.

Så raderar jag allting och släcker datorn.

Och somnar.

Och vaknar nästan morgon 3.45.

Till den soluppgång.

Och så börjar skiten om en gång till.

Jag har tänkt på Stefan Nilsson ganska mycket sen han dog.

Nu för några dagar sedan.

Alltså Stefan Nilsson kompositören.

Filmkompositören framför allt.

Jag kom ihåg när jag hörde hans musik första gången.

När jag såg Pelle E-rörelören.

Jag minns det särskilt eftersom det var första gången

som jag köpte filmmusik på skiva.

Och jag tror inte jag var så uppmärksam på musiken i början.

Det var mer att jag ville äga en bit av filmen.

Jag tror att det var första gången som jag grät till en film.

Där i slutet.

Kommer du ihåg vad det handlar om?

Max van Syde har spelat lassefarr.

En fattig dräng.

Som tillsammans med sin lilla son Pelle.

Som är väl 12 eller 13 typ som jag var.

De jobbar på någon bongård.

Jag tror inte jag var så uppmärksam på musiken.

De jobbar på någon bongård i Danmark.
På 1800-talet.
Och sliter som hundar för att spara pengar för att åka till Amerika.
Men i slutet då, när dagen är inne.
Kvällen innan avresan.
Och Pelle säger hej då till alla kussor.
Han tar för väl av kuss efter kussar för att de ska åka till Amerika.
Och han kommer in i deras lilla skitiga rum där.
För att de ska packa.
Då har ju lassefarr något skrämt i blicken.
Och han berättade att han är nu för gammal.
Att han inte orkar följa med till Amerika.
Nu får gammal för jag kan inte.
Nu får gammal för att visa.
Jag orkar den inte.
För jag blir för gammal.
Förstår du det?
Det är ju inte kul.
För det betyder väl ännu mer.
Men det är klart.
Om man hänger upp mycket av sin världsbild på att hans pappa är stark.
Idén om att den pappa är svag.
Det var inte kul.
En pappa som inte orkar vara pappa.
Jag orkar den inte.
Och i slutsidan så står lassefarr kvar på land.
Och vinkar och Pelle går ensam på båten.
Jag kommer ihåg en annan sak kring den här filmen.
Det var då jag insåg att danska är så vackert.
För man har skojar mycket om danska i barndomen.
Det är ju väldigt vackert med danska.
Det är kött och blod på något sätt.
Även om den är obegriplig.
Ja det är mustigt.
Det är på riktigt ja.
Vi kan väl stanna bara någon minut i det.
Vi har inte pratat om det tror jag någonsin.
Vilka är världens vackraste språk?
Skulle du säga?
Ja men franska är väl fint.
Ja det är inte så mycket att snacka om det.
Vi kanske ska börja med de fulaste.
Vilka gör ont i öronen?
Hålländska är ju för jävligt.

Det är botten ja.
Det är den absoluta botten.
Det är väldigt svårt att älska.
Det låter för jävligt.
De får väl ta bestämma sig.
Ska de prata tyska eller engelska?
Eller norska?
Vad fan pågår?
Sen är ju australiansiska frånstötande.
Jag vet men det är ganska roligt väl.
Det finns en skärm i australianska som inte finns i hålländskan.
Det är lite som ett slagruten.
De vill berätta för oss att de inte anstränger sig.
De mår kan inte ens öppna munnen.
Har du sett den där kvinnan?
Den har väl typ 60 miljoner views.
Hon som härmar språk utan att kunna dem.
Hon är jätteduktig på att härma språkmelodier.
Inklusive svenska.
Den är jävligt kul.
Den är rätt avslöjande.
Hon härmar ju bara lätarna.
Då framgår det ju rätt bra eftersom det är samma röst också.
Hur tycker du det framgår där?
Vilka språk som låter mer eller mindre ännerverande?
Då börjar vi med finska.
Det är bara en bälla.
Jag satt bara i något av den här videon.
Sina hon urtig det är det.
Jag kan också ro i slajpa.
Allt hon säger mambo-jumbo är bara fonetyken.
Det är ingen riktig språk.
Nej.
Svenska. Nu ska vi se.
Det här kommer vi kunna höra om det inte stämmer.
Filmaråd och staglig förkämpare.
Med de skimatrupa med alla pluver som fan.
Det är så fjort där det plådar oss mot en botten om as hemma.
Jävligt duktig.
Det var ju svenska.
Betolit inte jätte kvärmigt.
Nej.
Tyvärr почу certaint.
Fan vilken älskedyn ni!

Missa att jag hör!

Ja.

Arabiska.

Arabiska är ju otroligt vackert.

Nej, hela kroppen nu med. Det är uttrycksfullt.

Men sen är det ju portugisiska såklart, alltså det här melodiska i portugisiska.

Det är väl därför det blir så fint i musik.

Och det var det här jag ville komma till då, apropos Stefan Nilsson's musik.

Jag tycker att har du varit i Portugal eller Brasilien?

Jag har varit i Portugal och Brasilien faktiskt.

Ja, men då vet jag att det finns ju någon slags inneboende melancholi i det portugisiska språket.

En slags bitter ljuv melancholi.

Och när jag res till Brasilien så frågade jag om det där, eller pratade om det där.

Om de själva upplevde att deras språk var melodiskt och sjungande och mellankoli ställde det där.

Och då hörde jag ordet saudad första gången.

Saudad, känner du till det?

Nej.

Det är ett portugisiskt ord som inte går att översätta, lär det jag med.

Det finns ju såna ord i varje språk.

I svenskan lagom, till exempel.

Det finns ju inte på andra språk.

Knark finns väl heller inte.

Den typen av negativ konnotation, knark, finns inte riktigt.

Myst det.

Men saudad är då ett ord som beskriver, om jag förstått det rätt så beskriver det en känsla av saknad.

Men en bitter ljuv saknad.

Alltså med andra ord, om du saknar någon som precis har dött så är det inte saudad.

Utan då är det ju riktigt sorg.

Men om du saknar någon eller något som gör dig sorg som är varm så att säga.

Så har du saudad i bröstet.

Om du till exempel saknar torpet så är väl det saudad.

Alltså du bygger en modell av torpet.

Hade den varit 100% ångest hade du inte byggt en modell av det men jag.

Det är väl ett typiskt saudad exempel.

Jag googlade här innan inspelning, alltså här är det då med skrivning av saudad från

Det hittade på en site som heter utforskasinnet.se

Saudad är närvaran av frånvaro.

Det finns inget ord på svenskan riktigt som fångar känslan av ett lyckligt minne som gör ont.

Men det finns det genom portugisiska.

Termen i abstrakt hår att översätta.

Vissa definierar det som nostalgi.

Men saudad går längre.

Känslan är lyckan av minnet och sorgen över förlusten möts.

Jag tyckte det var spännande första gången jag fick höra om ordet.
Och min första tanke var ju kan man födas med det där.
Eller föds alla med det till och med.
Följs med en sorry.
Jag har en känsla av saknad.
Eller liksom av en förlust.
Men änden varm sådan.
Alltså jag har ju rationaliserat det där.
Pratar om mina föräldrars skilsmässor och sådär.
Men det fanns ju där innan också.
Till exempel när jag såg Pelle Ehrören.
Mina föräldrar hade inte skilt sig då.
Ändå kändes det väldigt hemma.
Att krypa in i den där sorgliga scenen.
Alltså en känsla av varm förlust.
När pojken går iväg där.
Mot båten.
Alltså en betryggande saknad på något sätt.
Jag tänker att du var kanske likadan som barn.
Eller?
Ja, jag funderar.
Jag vet inte.
Det fanns en njutning i det.
Jag vet inte.
Vad skruvde den ut?
Jag satt upp en av Fischer Pelle Ehrören på min vägg.
Att jag ville vara kvar i den där känslan.
Alltså stämngaffnen där som göd.
Som i Stefan Nilsens musik.
Alltså att det är som ett skyddande rum.
Alltså det är inte ovanligt att ta om någon såklart.
Att man skyddar sig med mörker på något sätt.
Nej.
Alltså att det är också en flykt.
Men jag menar att jag tycker att det fanns där redan när jag var liten.
Alltså att jag gick omkring dem med det där soundtracket.
Just musiken till slutscenen.
Med hörlurar när jag gick till skolan.
Vad var det som gjorde att det blev tryggare där?
Fint.
Jag pratar om det där för att det här var innan någonting av det dåliga hade hänt.
Och sen när en goda viljan kom så var det samma sak.
Återigen Stefan Nilsens musik.
Är det också Nilsens som har skrivit?

Ja.
Jävlar.
Det där sorgliga trygga rummet.
Du har satt den säkert.
Det var tusen år sedan.
Ja det är ju ett mesterverk måste man säga.
Billy August som regisserar Ingmar Bergmans manus om Bergmans föräldrar då.
När han är prästlärning eller präst uppe i Norrland.
Den har också den här tyngden.
Bitterjuva tyngden.
Och också 1800-tal svenskarna under de här mörkblåa norrländska himlarna.
Ångermalansvidder.
Och så lilla kyrkan där.
Varför vill man kripa in i det?
Och så allting omslutet av Stefan Nilsens musik då.
Det var ju lite av en bubbla då.
Och i musiken den här bekanta saknaden.
Men frågan är då saknaden efter vad och varför trivs man i den saknaden?
Nu tänker jag nästan att skilsmässan medvara en bekräftelse på någonting som jag alltid vet att inne stinner.
Att allt inte har slut.
Och hans musik fångade det där och färgade det om åren.
Så jag blev ganska chockad när jag i måndags läst att han hade gått bort Stefan Nilsson.
Han var inte med över 67.
Han dog i ALS i fredags.
Och han fick veta att han hade det i februari.
Och i helgen dog han.
Och det här vet vi ju därför att när Stefan Nilsson och hans fru Charlotte Hasselquist Nilsson fick beskedet i februari.
Så tog de kontakt med Tom Arland.
Som började spela in samtal med dem.
Och nu i veckan kom filmen på SVT-beskedet.
Som är filmad under perioden att Stefan fick beskedet.
Och att han dog.
Har du sett den?
Jag började se den men jag orkar inte riktigt.
Nej men den ny precis som hans musik så har den ju också ljus och hopp i sig.
Deras liv har då vänts upp och ner.
Helt upp och ner precis innan de börjar filma det här.
Och de måste liksom omvärdera allt då.
Men den handlar också om hans musik.
Om hans musikaliska värld som man har byggt.
Inte minst i alla de här filmerna.
Hans ämtåliga, känsligga musik.

Lyssna bara på när han i dokumentären berättar om hur han skrev Gabriella Song.
Hur fick det till den?
Ja, ska man säga.
Jag gjorde...
Jag tänkte på det här alltså hjärtslag.
Det går igen med hela låten.
Och sen...
Melodin.
Melodin.
Men sen kommer liksom den svenska salmen.
Och sen kommer själva ljudet.
Hjärtslaget för svenska salmen.
Och ljudet.
Det är ju hans skåva då på något sätt.
Det är mörker och lju samtidigt.
Och dokumentärfilmen har ju det också.
När vi då möter dem...
Det är så sjukt att mitt i stormens öga så är det ju stillsamt på något konstigt sätt.
Eller det vet vi ingenting om.
Det är väl säkert fruktansvärt.
Kan jag tänka vissa dagar, vissa nätter.
I samtalen så sitter de i sitt hus där i skogen.
Och pratar helt rent, helt öppet om hur det känns.
Att befinna sig där plötsligt.
Och helt koncentrerat.
Och det som är så fint är att deras ögon är ju då...
Som du ser här, fulla och kärlek.
Man kan ju tänka att de skulle vara arga över det de är med om.
Och det kanske mer ibland.
Men i det här samtalet så finns det ju ett lugn då.
Eller en hypernervvaro på något sätt.
Ja det är så märkligt.
Vi rör oss i ett språk som får människor runt omkring oss.
Som inte har sett att träffa på ett tag att bli helt chockade.
För vi pratar i sådana termer som sen när du är död.
Och sen när jag är borta och sådana grejer.
Vi pratar om allt ihop.
Vi pratar om när du inte kan tala längre då och så vidare.
Ja, vi har gjort det i testamenten.
Ja men vi har kollat över alla fullmakter och rubbet.
Och för att styra upp det liksom.
Man blir ju tacksam att de mitt i det här hemska vill berätta för oss.
Och ge oss där.
Från där de är.

Och att de mitt i det på något sätt ändå kan känna kärlek och tacksamhet.
Vi har haft bra ensinnigt roligt.
Men vi har haft det bästa liv man kan tänka sig.
Vi har haft fantastiska år tillsammans.
Och även om vi hade vetat att det skulle sluta så.
Jag hade inte bytt bort en sekund.
Aldrig någonsin.
Aldrig.
Gud vad vi har haft roligt.
Vi har kört indikatligt hela tiden.
Ja.
Men vi har verkligen.
Champagnen har flödat.
Vi har haft de stora middagarna.
Vi har hållit talen.
Vi har liksom varit.
Stora fäster.
Stora fäster har vi haft.
Och vi har spelat jättemycket.
Vi har gett konserttet tillsammans.
Och vi har haft körworkshops.
Vi impuls köpte det här lilla huset i Grekland.
Alla bara skakade på huvudet.
Men herregud.
Vi har varit i värmland och lärt oss laga living for raw food.
Hardcore-varianten.
Och håller på att torka svamp och ute under 42 grader.
Vi har varit på Kylanka.
Och kör Ayurvedisk hälsokurs också.
Vad har vi nu och veckor för några år sedan?
Målkurs.
Vi har varit negrävda på en kamankurs.
Målkurs.
Alltså, i skogarna där.
På en spacka.
Fantastiskt.
Ja, ja.
Vi har gjort.
Gud, vad har vi inte gjort alltså?
Vi har gjort allt.
Ett bra liv alltså.
Ja.
Vi har älskat varandra jättemycket.
Jag tänker hela tiden på det här när man kollar att

på de här inre rummen att fast vi inte har varit där de är.
Alltså, jag har aldrig haft en partner som har fått ett dödsbesked.
Att vi ändå får en nära kontakt med den platsen som de befinner sig på.
Varför kan vi den platsen eller vilken ta in den platsen?
Det är som att man har kontakt med en tidigare liv nästa.
Som den här saknaden som jag pratar om, som vi har i vår kropp från början.
Som också är det som är bekant i hans musik.
De berättar om ett rum som vi instinktivt förstår.
Vad är det för rum?
Vad är det för plats?
Jag tänker att vi aldrig kommer ur det här.
Jag kommer aldrig komma ur det.
Du kommer inte komma ur det alls.
Men jag kommer inte komma ur det här och vara samma människa.
Och det som händer med Stefan och mig nu och vår relation
är ändå väldigt vackert mitt i det här fruktansvärt hemska.
Det är som att vi får nya års ringar och djupare rötter.
Allting annat faller bort och inte betyder nåenting längre.
Allt det här har betytt så mycket.
Man håller på med att man klagar på värdet och gör allt möjligt.
Allt det här bara faller.
Förstår vi att vi förstår om pratar om exakt vad vi aldrig varit där?
För att vi människor så har vi rummet i oss.
Det finns som en skuggare från början.
Att vi vet vad som kan hända.
Men vi vet ju också att ljuset ändå kanske är starkare än mörkeret.
Det var det jag menade med att det är så knappt att det finns mer från början
än tro på att det kommer bli bra i slutändan.
Vi kan till och med se från tidig ålder kan vi se till och med se platon
som hon pratar om.
Vi kommer upp till någon slags platon ovan för sorg och ovan för tårarna.
Där är ljus och vackert och där kan vi möta varandra.
Den här kärleken som Stefan och jag har till livet, till varandra,
till barnen, till allihop och till oss själva blir väldigt ren och väldigt klar.
När jag har kjutit klart och inte har en tår kvar i mig
och Stefan har gråtit och när vi är helt tomma,
för man kommer till en sådan punkt där det tar slut,
ovanför det här så möts vi på ett helt fantastiskt vackert sätt
som jag aldrig har vetat om att det ska öta fanns.
Är det inte ganska fantastiskt att vi också möter henne här?
Alltså, vad jag menar är att det finns i oss alla ett rum
som är alltings början och slut, som hans musik,
som kanske är mörkt men som har ett fönster.
Det är därför det är så fint när Tom Arland då i sista scenen i filmen

frågar om just Pelle är räddare om musiken från den.
Och Stefan berättar.
Här Pelle vandrar ut över viderna.
Lasser far, maks och syd och orkar inte följa med
när Pelle ska till Amerika.
Pelle är räddare?
Ja, mot den nya världen.
Mot den nya världen så är han.
Det är tvungen att kolla sen.
Det är så låten heter.
Jag har aldrig tänkt på det, eller jag har aldrig vetat det.
Lasser far låter Pelle åka mot den nya världen
och han vet att han skulle bramsa Pelle.
Jag kanske fattade det då när jag var liten utan att fattade
utan att kunna sätta ord på det.
Att det är inte bara sorgligt, utan att det finns hopp i det sorgliga
att han låter Pelle åka för att han vet att Pelle måste åka.
Att det är därför den alltid har känts tryggt
för att det alltid har funnits ett hopp i den.
Att det han säger i musiken och i den här filmen
är att det är värt det.
Hur ont den gör så är det värt det.
I slutten är det värt det.
Med ge-sponsor har jag fått dora.
Jag har bara hållit upp en bild för dig.
Jag tänker att jag var inte ensam när jag, för tio dagar sen,
kom hem från mitt landställd till Stockholm.
Det var tomkyl och allt var lite vimvekantigt.
Barnen var oroliga.
Och då var det så att jag var rädd.
Jag var rädd för mig, och jag var rädd för mig.
Jag var oroliga.
Och det var idén att gå ner till affären
och inhandla råvaror.
Och hitta recept och göra mat.
Det var otänkbar.
Du menar att rutinerna inte har dragit igång.
De har inte tagit form ännu.
Nej precis.
På landstället har jag toppkorgen till höger.
Och här är den till vänster.
Det hittar inte sig låderna.
Och då gör han mat.
Nej, det var inte aktuellt.

Då tog jag fram telefonen.
Klikade fram för då och appen.
Det blev i Sushy.
Barnen har inte ätit Sushy på hela sommaren.
Du pratar om någon slags övergångsperiod
mellan sommar och höstvarda.
Man kan kosta på sig och beställa middagar
kanske några kvällar i veckan.
Ja, precis.
Och för att få den här känslan
att förlänga sommaren, förlänga semestern.
Vi har fortfarande undantagstillstånd lite grann.
Vi har fortfarande frilejd.
Ja, det är väl en bra tid nu.
För att få dåra just nu, för nya kunder,
har fri leverans på sina beställningar.
I 30 dagar.
Men rekommenderar alla att kolla in det här.
Och villkor för evighet.
Så ladda hem appen och kolla in det här.
Tack, få dåra!
Vi sponsrar Masta.
Inte bara Masta.
Jag vill i alla fall prata om Masta CX60.
Alltså den här laddgebriden.
Som har en elektrisk däckvid på 63 km.
Vilket är ju väldigt mycket.
Jag kör en bil som har en däckvid på 35 km.
Det är alltså dubbelt så mycket.
Jo, det kan man prata om.
Men man kan också prata allmänt om Masta tycker jag.
Men när du och jag har varit där.
Man känner ju att det är generation efter generation.
De har hållit på i hundra år eller så.
Masta.
Och det syns ju inte det gör du inte minst.
Med de här vävda tygen och traditionella sömmarna och lönträ.
Allt det här lugna, eleganta, sofistikerade.
Får jag säga japanska?
Det blir en enkel och behaglig kuper där.
Som ger mig lugn.
Den är ju jävligt kraftfull också.
Förlåt, nu kommer jag tillbaka till den här bilen CX60.
Den har en dragvikt på 2500 kg.

Och det är inte så dåligt.
Jag tycker att designen är ganska avgörande.
Du vet att mastaskaparna utforskar idén till bilarna genom lera.
De modellerar i lera.
För att det ska finnas skäl i formen.
Nej, det visste jag faktiskt inte.
Sen har de också Sveriges längsta garanti.
Vet du det?
Nej, jag visste att alla bilder har en nybils garanti.
Just det. Förutom de tre åren ordinarie så erbjuder Masta ytterligare 7 års förlängd.
Komponentgaranti, vad säger du om det?
Ja, men vi har sparat till bästa till sist.
Att man då kan gå in på Masta.se.
M-A-Z-D-A.se.
Och inte bara läsa mer utan bygga din egen bil.
Med allt från färg till olika detaljer.
Det är en härlig upplevelse.
Gå in på Masta.se.
Tack, Masta.
Jag ska spela på ett djulklipp för dig.
Ska vi se om du känner igen det?
Det kan vara mycket bara så att du säger K.
Eller så kommer du säga, åh, wow.
Jag tror det är samma sak som gäller för våra lyssnare.
Om man inte är för ung.
Okej, här har vi det.
Vass, brygga, bro.
Utsläpp, bavlöpp, inlopp, utlopp.
Ränna, råk, udde.
Sund, grund, vindbrunn.
K?
Känner inte igen det?
Nej.
Anslagstavlan?
Ja.
Du satte det ju.
Ja, men det var ju bara för att det lät som Anslagstavlan.
Känner inte igen det.
Alltså, starten informerar.
Ja, myndighet Sverige informerar.
Med hjälp av sketchliknande inslag.
Ja, vissa var ju ganska otäcka.
Ett klipp, eller en seri klipp handlade ju om en familj som var glad i Hågen som körde bil.
De gav och de drack termo.

När vi framme sade barnen och sen kraschade bilen rakt in i en lång tradare.
Och så fick man se de här krokdockorna.
Vad varning?
Varning för...
Drick inte termos mellan det kör kanske?
Ja, vad fokuserar jag på bilkörningen?
Typ.
Ja, kan du gissa vad informationen var här?
Vars, brygga, bro, utsläpp, havlopp, inlopp, utlopp, renna, råk, uddes, sundgrund, vinnbrunn.
Om man har villa eller hus ska man, jag vet inte, hålla tätt.
Det är på de platserna som isen kan vara svag.
Ja.
Jag vet inte om det kommer från svenska lidvårdningssäskapet.
Med en liten tagline.
Även den starkaste is har sina svaga punkter.
Även, men det är inte sant.
Jo.
Den starkaste isen är bottenfryst.
Den har inga svaga punkter.
Jo, men även den starkaste isen som inte är bottenfrysten har sina svaga punkter.
Okej.
Isen har svaga punkter kanske du skulle säga.
Isen har ibland svaga punkter.
Ibland inte.
Men nej, men jag kommer bara att tänka på anslagtavlan.
För jag har nu letat till timmar efter den information som var den starkaste för mig i min bardo.
Och jag har inte hittat den.
Det skulle vilja efterlysa den för våra lyssnare.
Det är då när en kvinna, tror hon kvinna, sitter på en grekisk restaurang.
Och så kommer en servitörning med en maträtt.
Och då så säger hon.
Krasta papolis.
Sen är det klipp till att det som händes.
En snyutningsfulla ljud övergår till det.
För hon har blivit magsjukt och hon är hos läkaren.
Och läkaren säger då.
Krasta papolis.
Aj, aj, aj.
Alltså, har du ätit den nu igen?
Ja, den är väl sedan bland grekiska läkare.
Det har precis gått på den där tristfällan.
Men är Krasta papolisen rätt?
Jag googlar på det, så det enda som jag får fram är bara information om den här sketchen.
Inte att det finns något som heter så.

Men det måste vara ett ganska konfrontativt mot Grekland.

Verkligen.

Att en svensk myndighet gjorde liksom ett inslag som handlade om att vara försiktiga när ni äter maten i Grekland.

För de har inte så bra hygien där.

Men du kommer inte ihåg den?

Krasta papolis.

Jag försöker hitta den här.

Men du kanske redan har letat.

Nej, men jag har sökt som en galning.

Krasta papolis.

Aj, aj, aj.

Men är Krasta papolis tycks vara något kycklingsbett?

Var, hur heter det?

Nej, förlåt.

Kycklingsbett kan leda till en ordentlig omgång Krasta papolis.

Krasta papolis betyder magsjuka, står det här.

Nej, det kommer väl från den här sketchen.

Vad menar du?

Ja, det här är ännu mer nedsättande mot Grekland.

Att en svensk myndighet har hittat på ett grekiskt ord som de tycker låter som magsjuka.

Alltså, jag inspillade typ i TV-huset där de har vitt upp en taverna då.

Har de hittat på ett ord?

Nej, men sen i alla fall.

Man tittade ju på, anslagstaverna som jag har läst på lite om nu,

som jag sökte efter den här sketchen, hade ju då över en miljon tittare oftast.

Det var ju en jättetittars succé.

Och det skämtas ju ofta om det, att barn från vår generation skötte taristerna.

Vi var ju då svältfädda på tecknade filmer

och var då så glad över att vi fick då den här anslagstavlan-binetten,

eftersom den var tecknad.

Gubb Järven som viftade bort postigt lapparna?

Ja, precis. Han skulle sätta fast en lapp på anslagstavlan,

men det fanns ingen plats, då tog han bort alla andra lappar.

Men det stora grejen var ju att direkt efter anslagstavlan så kom, det kanske du minns.

Nej?

Linus på linjen.

Och Linus på linjen var ju helt otroligt för oss,

att det tittar på, och mina föräldrar var ju stora fans, till den.

Han var kolerisk, Linus.

Ja, det var han ju. Han blev väldigt arg,

för han kunde ju, han blev arg på tecknaden då,

som ställde till det.

Han hytte med Närven, och han skrattade bubblor.
Kommer då han skratt?
Ja, och sen då, 1983,
så gjorde galenskaparna sin version av Linus på linjen,
som är en av de mest klassiska skrättserna som gjort i Sverige.
Här är den i alla fall.
Jag fattar inte vad de gör.
Det är så skickligt.
Det är sån subtil.
Hur mår du?
Chirurgisk precision.
Ja.
Men finns anslagstavlan kvar?
Kan det vara någonting för oss,
som att vi når ut till fler slager ute människor?
Det var precis det jag tänkte,
för jag kollade upp det här.
Anslagstavlan finns kvar,
men finns ju framförallt online,
alltså på SVT Play och så där.
Men kommer det ut då,
med information.
Den var ju lite viktigare än vanligt under pandemin,
anslagstavlan.
Men finns fortfarande kvar.
Där skulle vi kanske kunna påverka slager ute människorna.
Slager ute människor går runt på Rådos,
runt den taverna.
Och så sitter en kvinna och äter en kycklingsbett.
Krestar påpolis?
Inte krestar påpolis, sjukdomen.
Det är maträtten.
Jag tänkte, då kunde hon sitta och njuter och äter gott.
Och tro att hon då ska få njuta av en normal matsmältning.
Men då kommer den här slager ute-människan.
Så börjar klickan vicka.
Och så skriker slager ute-människan.
Och krestar påpolis.
Vad menar du?
Den ger utslag.
Du har nu ätit ett dåligt spett.
Då skulle ju alla slager ute-människan sitta på det.
Jag tänkte precis så där går det till.
Men ska man inte köra ganska straight forward då?

Att du och jag bara står i bild och hotar dem?
Okej, nytt inslag är anslagstavlan.
Där står du och jag.
Vem är avsändare?
Vilken myndighet?
Det fattar du väl. Det är jättevittigt att allt har trovärdighet.
Ja, då skulle vi behöva övertyga folkhälsomyndigheten då.
Det de sysslar med kan skapa mental ohälsa i samhället.
Det kanske inte är helt omedeligt.
Så FHM är avsändare.
Du och jag står där i bild.
Nu ska vi stoppa upp kliken med i varandras ärselhåll.
Vad menar du att du skulle få dem att tänka nu ska jag sluta med slagrutor?
För det är stort två poddare.
Och förgriper sig på varandra med slagrutor.
De kommer att förknippa det här med.
Men det här gör vi med era slagrutor.
Jag stoppar upp den i ditt ärsel.
Det blir en syn som de inte kan bli av med.
När de nästan ska ut med kliken har de den bilden.
Du gör väl som kvinnan att först är du glad.
Och sen när den börjar ge utslag så blir det ett skift i din röst.
Jag ska kasta papolis.
Från eufori till fasa.
Jag gillar det här.
Du ska bara övertyga FHM då.
Det är väl inte helt otroligt att de skulle gå igång på det här.
Men tänka på alla andra skruva data de har köpt genom åren.
Sen 2020 mars.
Så att kanske att vi ändå...
Vad gjorde du?
Det var skönt.
Än en gång.
Kom en vecka händer igen.
Vi ses med veckan.
Spägen jag hållt.
Inför tröstan långt bort om mordet.
Som har visat en liten bit.
Av den himmel jag aldrig någonst.
Jag vill känna att jag lever all den tid jag har.
Ska jag leva som jag vill?
Jag vill känna att jag lever veta att jag räcker till.
Välkomna!